

— Брей й й! — учудихме се ние.
— Какъ тъй бе, дѣдо Мирчо, отъ една малка череша да продава стоки череша, хемъ сушени.

— Чакайте, ще ви кажа. Баба Калуда бѣше стара. Лѣгаше съ

кокошкитѣ и предипѣтлитѣ се будѣше. Въ тъмно ставаше и чукъ чукъ, поемаше преди слънце по къра билки да бере. Ала преди да наскубе билкитѣ, и преди работниятъ народъ да излѣзе на работа, тръгваше по хорскитѣ градини, напълваше голѣмата върбова кошница отъ людскитѣ череша, слагаше отгоре малко билки и треви и презъ горния пжтъ се прибираще въ село. И нали хората цѣлъ день сж улисани въ работа по полето, кой я виждаше, какво реди и суши по напеченитѣ плочи на кжщурката си. Харно, ама скришно довѣкъ не остава. Угадиха я нашенци и почнаха да я закачатъ.

— Бабо Калудо, — думаха й тѣ, много родъ роди тая твоя саморастка, ма. Отъ кога си забрала и

сушишъ, а още плодъ тежи по клонитѣ й.

— Я я я! — обаждаха се подученитѣ деца, — саморастката на баба Калуда червени череша ражда, а тя черни и бѣли суши.

Баба Калуда сѣщаше на кжде биятъ детскитѣ задѣвки, но нищо не отдумваше. Ала ядосатъ ли я много, озжбваше двата си пожълтѣли жба:

— Не знаете ли да мълчите, бре, поразници проклети! Марта да ви скжса дано!

И започваше да нарежда, като гладенъ циганинъ предъ чорбаджийска порта, клетва подиръ клетва. Триста клетви знаеше бабичището проклето.

Макаръ всички да знаеха, че баба Калуда бере отъ чуждата стока, но освенъ задѣвкитѣ, нищо друго й не правѣха. Съ краденото тя се препитаваше, и нашенци бѣха доволни, че не имъ досаждаше съ просия. Пъкъ бѣше стара и изкуфяла, та я жалѣха.

Та, тази баба Калуда погуби изтъщеното гардже на Дуня.

Научило се бѣ гарджето да каца по кжщата на баба Калуда и да си зобва по нѣкоя и друга отъ омекналитѣ бабини Калудени черешки. Стиснатото бабичище, видѣло гарджето, че като отворило една уста, че като занареждало:

— Хаирсжзи съ хаирсжзи, не можѣ коремъ да ви скжса въ Тър-